

успішними випускниками, відомими особистостями, представниками громадських організацій, педагогами, роботодавцями, які сприяють формуванню в особистості молодого людини егалітарних цінностей.

Важливим напрямком підвищення рівня освіченості та розвитку гендерної компетенції у здобувачів та здобувачок освіти є їх участь у роботі студентського наукового товариства шляхом активної участі у різного рівня конференціях, семінарах, виставках, олімпіадах, професійних конкурсах, що відкриває широкі можливості для практичного утвердження здобутих знань. Крім того, у закладі вищої/фахової перед вищої освіти важливо освоїти освітні компоненти за освітньою програмою спеціальності, зокрема курсові роботи, індивідуально-дослідні роботи, які мають бути збагачені розглядом гендерної проблематики.

Підводячи підсумок, слід зазначити, що на сьогоднішній день поняття «гендерне виховання» не є сталим, так як дослідження цієї проблематики є актуальним та ще мало розробленим. А тому зміст, специфіка, цілі та завдання гендерного виховання та освіти на різних вікових етапах продовжує наповнюватись.

Використані джерела:

1. Галустьян Ю.М., Новицька В.П. Деякі аспекти гендерної ідентифікації та соціалізації особистості. *Український соціум*. 2004. № 13 (3). С. 7-13.
2. Аніщенко О. Гендерна освіченість вчителів – актуальна проблема педагогічної науки і практики. *Освіта дорослих : теорія, досвід, перспективи*. 2011. Вип.3 (1). С.202-210.

*Воронін І.
Харківський національний педагогічний
університет імені Г. С. Сковороди*

Науковий керівник – канд. іст. наук, доц. Гончарова О.С.

ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНОЇ ОСВІТИ В УСРР У ПЕРІОД ПЕРЕХОДУ ДО ІНДУСТРІАЛІЗАЦІЇ

Основними учбовими закладами професійно-технічної освіти у 1926 – 1929 роках лишалися технікуми, школи фабрично-заводського учнівства, професійно-технічні школи, учбово-виробничі майстерні і різного роду професійно-технічні курси.

ЦК ВКП(б) 11 березня 1926 року видав спеціальне рішення «Про підготовку та навчання робітничої сили», в якому підкреслювалася необхідність точного обліку потреб підприємств у кадрах з зазначенням кваліфікації. Школи ФЗУ повинні були готувати робітників до шостого розряду (тоді існувала система 16 виробничих розрядів), що могли підвищити свою кваліфікацію до 7 – 9 розрядів. У травні 1926 року ВУЦВК та Раднарком УСРР прийняли спеціальний закон про школи ФЗУ. У залежності від потреб різних галузей виробництва та від місцевих умов виділялися наступні типи фабзавучу: школи

ФЗУ при заводах та фабриках, самостійні школи ФЗУ, районні школи, що обслуговували декілька виробництв. 30 березня 1929 року була прийнята постанова РНК СРСР про перехід шкіл ФЗУ під контроль промисловості. Наркомос продовжував керувати та контролювати ці школи в методичному плані. Закон передбачав, щоб школи ФЗУ не тільки готували підлітків для роботи з певного фаху, але й надавали учням необхідні елементи політехнічних знань та навичок. Курс навчання у школах встановлювався від 2 до 3 років. Приймалися туди фізично здорові молоді люди від 14 до 16 років, що мали знання в обсязі семирічки. Постановою ЦВК та Раднаркому СРСР від 11 вересня 1929 року фабзавуч був введений до загальної системи технічної освіти. Були визначені три можливі типи шкіл ФЗУ: 1) підвищеного рівня з підготовки висококваліфікованих робітників; 2) школи ФЗУ з підготовки робітників-універсалів вищої та середньої кваліфікації; 3) школи ФЗУ з підготовки робітників-операторів. А наказом від 28 вересня 1929 року Вища рада народного господарства вводить новий тип школи – школу ФЗУ масових професій з підготовки робітників на роз'єднаних операціях та універсалів нижчої кваліфікації – ШУМП. З того часу в промисловості існувало вже кілька типів шкіл ФЗУ, але масово розгорнулося будівництво переважно двох типів шкіл – школи ФЗУ універсалів та ШУМП. Перші школи ФЗУ підвищеного рівня готували бригадирів, наладчиків, не отримали широкого розповсюдження.

Окрім шкіл ФЗУ існували, хоча і менш були розповсюджені, але від того не менш важливі форми і типи професійно-технічної освіти, такі як технікуми, що готували середній технічний персонал, а в Україні, на відміну від Росії ще й інженерів вузької спеціалізації. Технікуми готували для машинобудівної та металообробної промисловості техніків-виробничників, техніків конструкторських та тарифно-нормувальних бюро, майстрів та помічників начальників цеху, а також технічних керівників дрібних підприємств; для будівництва – виконавців робіт та їх помічників, техніків будівельних контор та бюро; для гірничої промисловості – гірничих техніків, помічників начальників шахт, техніків-маркшейдерів і так далі. Але кількість фахівців, що випускались технікумами не була достатньою для нормальної роботи промисловості, до кінця 1920-х років посади техніків на 40 % були зайняті практиками, які не мали спеціальної освіти. Коло спеціальностей, з яких ці учбові заклади готували технічний персонал було дуже вузьким, розширювалося повільно, існувала невідповідність у випуску певного роду фахівців та потребами народного господарства.

У період переходу країни до індустріалізації велике значення мали професійно-технічні школи та навчальні майстерні. Вони готували кваліфікованих робітників, а в деяких й нижчий адміністративно-технічний персонал для дрібної та кустарної промисловості. Згідно з «Положенням про професійно-технічні школи» електротехнічні школи повинні були готувати електромонтерів; спеціалістів з будови електричного освітлення та сигналізації, монтажу дрібних електростанцій, мережі та обладнання тощо; школи вогнестійкого будівництва випускали інструкторів з організації вогнестійкого

будівництва; гірничі – створювалися для підготовки помічників штейгерів, маркшейдерів, бурових майстрів, а також монтерів і дільничних десятників; індустріально-технічні школи з деревообробної спеціальності готували столярів; механічні – робітників з експлуатації силових установок, помічників машиністів, мотористів, водіїв; з обробки металу випускали слюсарів, токарів, ливарників для кустарної, дрібної та середньої промисловості; транспортні – мали готувати бригадирів, помічників машиністів, старших кочегарів, наглядачів за залізничними шляхами, помічників начальників станцій, контролерів, механіків тощо. Біля 92 % профтехшкіл готували робітників механічного напрямку, інших шкіл було порівняно небагато. Окрім цього у 1926/27 учбовому році у віданні ВРНГ було ще й близько 150 кустарно-ремісничих шкіл, в яких навчалося 8350 осіб.

За положенням від 1927 року навчальні майстерні були визнані нижчою ланкою професійно-технічної освіти для обслуговування дрібної промисловості. Професійно-технічні школи та навчально-виробничі майстерні підготували за час свого існування біля 100 тисяч кваліфікованих робітників та нижчого професійного персоналу для різних галузей народного господарства. Ще однією формою професійно-технічної освіти, що набула важливого значення у період з 1924 по 1929 роки були різного роду професійно-технічні курси.

Таким чином, керівництво радянської держави розуміла всю значущість професійно-технічної освіти для країни в умовах переходу до індустріалізації. Господарські, як зацікавлена сторона, долучались до визначення потреб у кваліфікованих кадрах і складання планів їх підготовки закладами професійно-технічної освіти.

Гресько Л.

Державний біотехнологічний університет

ПРОБЛЕМА ЯКОСТІ ОСВІТИ В ПЕРІОД ПАНДЕМІЇ COVID-19 ОЧИМА СТУДЕНТІВ

Вже майже два роки в світі триває пандемія коронавірусу. У зв'язку з цим майже всі заклади вищої освіти були вимушені перейти на дистанційну форму навчання, тому сьогодні я проаналізую наскільки ж якісним та комфортним є це навчання для студентів.

Замислюючись над тим, що ж таке взагалі освіта і що вона нам дає, думки які виникають в моїй голові можна описати так:

- освіта є інструментом, який дає нам різносторонній розвиток, нові вміння, інформацію та знання;
- освіта являється одним із найважливіших аспектів людського життя, вона потрібна людині, щоб вижити у сучасному світі серед безлічі конкурентів у будь-якій сфері;
- освіта допомагає у розвитку морально-етичних якостей.

Із цього можна зробити такий висновок, для гарного розвитку потрібна якісна освіта. Але чи може бути освіта якісною під час дистанційного навчання?